

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 186/03-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť A. L., bytom H., zastúpeného advokátom JUDr. A. L., B., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky konaním Okresného súdu v Skalici vedeným pod sp. zn. 4 C 145/01, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. L. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky bola 21. mája 2003 doručená sťažnosť A. L., bytom H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní Okresného súdu v Skalici (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 4 C 145/01.

Sťažovateľ uviedol, že 12. septembra 2001 podal okresnému súdu „žalobu o určenie neplatnosti rozhodnutí o uložení neospravedlnených absencií a o náhradu škody“. Napriek

tomu, že od podania žaloby do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu prešlo viac ako 19 mesiacov, okresný súd nenariadil ani prvé ústne pojednávanie.

Podľa sťažovateľa okresný súd nepostupuje v namietanom konaní tak, že by to bolo možné kvalifikovať ako rešpektovanie čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, „*aby senát ústavného súdu vyniesol toto uznesenie:*

Ústavný súd vyslovuje, že nekonaním Okresného súdu v Skalici v občianskoprávnej (pracovnej) veci vedenej pod č. k.: 4 C 145/01, podnecovateľa A. L., zamestnanca a spoločníka SKAND Skalica spol. s r. o., došlo k porušeniu jeho ústavného práva na prerokovanie jeho veci bez prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

Výzvou z 22. septembra 2003 ústavný súd vyzval sťažovateľa na preukázanie toho, či pred tým, ako podal sťažnosť ústavnému súdu, využil právny prostriedok, na uplatnenie ktorého má právo podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“).

Sťažovateľ na výzvu ústavného súdu v určenej lehote nereagoval. Podľa informácie predsedníčky okresného súdu z 22. októbra 2003 sťažovateľ nevyužil právny prostriedok podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa čl. 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa názoru ústavného súdu podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov sa naďalej, aj po účinnosti nového čl. 127 ústavy, zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov. Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní umocňuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť (§ 2, § 30, § 52, § 116, § 118 citovaného zákona).

Sťažovateľ nepreukázal, že sa sťažoval podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov. Naopak, z informácie okresného súdu vyplynulo, že takú sťažnosť nepodal. Sťažovateľ taktiež nepreukázal a netvrdil, že uvedenú podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodit' ani z obsahu sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Na základe týchto zistení a právnych záverov ústavný súd odmietol sťažnosť ako neprípustnú (§ 25 ods. 2, § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2003